

Димитрие МАНЕВСКИ

"МАКЕДОНСКА ЛЌУБОВ"

П

остојано се говори за тоа што сè сме направиле на нашиот пат кон ЕУ. Дали сме вовеле реформи во судството, во локалната самоуправа, дали е воспоставена пазарна економија, дали се спречува монополот...?

Обвинувањата кои наизменично си ги упатуваат нашите политички партии во 90 отсто од случаите токму се поврзани со "градењето на патот кон ЕУ". Опседнатоста со оваа тема оди дотаму што дури и кога се зборува за најбанални работи, тие успеваат да ги поврзат со нашето зачленување во ЕУ. Не случајно господинот Тошо Малерот секоја своја реченица во која изразува чудење ја завршува со репликата "Вака ли е у Ев-ропа?".

Несомнено може да се констатира дека кај нас ЕУ е издигната на ниво на догма во која мора да се верува и која служи како оправдување и повод за сè она што се прави, а е спротивно на волјата на граѓаните.

Она што мене ми пречи е тоа што ниеден од нашите лидери, без разлика дали се политички или, пак, т.н. лидери на јавното мислење, не наоѓаат за потребно да прашаат што ЕУ прави за да се доближи кон нас?

Сите дискусии и анализи кои се водат, всушност се натпревар во кој учесниците се трудат колку што е можно повеќе да докажат дека се проевропски ориентирани и да станат "посимпатични" за европретставниците и "мониторите", кои ги примивме на гости. Би го потенцирал ова последново, испратени на гости, бидејќи според сите правила на меѓународното право, а и обичаите кои постојат во него, токму овие претставници и набљудувачи се тие кои би требало да се трудат да ни станат "симпатични".

Но, проблемот не е во нив. Како домаќини, ние сме тие кои би требало да ги воспостават правилата на игра и однесување. Уште од самиот почеток нашата држава се однесува кон ЕУ како последна сламка на спасот. Веројатно нашата транзиција успеа да создаде целосно неморални и материјални вредности, кои во најлошо светло се претставија преку политичарите кои нè во-

деа низ изминатиов период. Немањето чувство за државата, за нацијата, за сопствените вредности, се основните причини заради кои се наоѓаме во ваква положба.

А каква е таа положба? Ќе се обидам накратко да ви ја доловам мојата перспектива. "Гостите" нè прочитаа. Сфатија дека нема да претставува никаква тешкотија да ги спроведат интересите на своите земји врз сметка на нашите, сè додека актуелните лидери имаат определени лични бенефити од тоа. Па, затоа можат слободно да се движат низ нашата земја, да

Кога лошите луѓе ќе се здружат, добрите мораат да направат сојуз, инаку тие би паднале еден по еден како несожалени жртви во битка полна со презир.

ЕДМУНД БУРК

спонзорираат разни невладини организации чие дејствување е крајно дискутабилно, да бидат во положба да нè "тегнат за уши" кога нешто не им се допаѓа, нивниот збор да е многу побитен од волјата на граѓаните, нивни трупи, оружје и логистика и да бидат една од поткрепите на оние кои сметаат дека нашата земја е туѓа... и низа

Кога Платон си дал за право својата нереализирана љубов да ја прогласи за "Платонска љубов", зошто и ние оваа наша илузија да не ја наречеме "Македонска љубов"?

други состојби кои во било која нормална држава би биле во најмала рака скандалозни.

Но, веднаш т.н. реал-политичари и

гласноговорници би објасниле дека тешката положба во која се наоѓа нашата земја нè става во ситуацијата во која сме, затоа што сме мали, сиромашни, заостанати... Тоа не е точно! Ние можеби сме географски мали, но вистината за нас лежи во добро познатите стихови: "Колку сме, толку сме, токму сме!". Нашата земја воопшто не е сиромашна, а ние сме уште помалку заостанати. Ние сме само збунети и исплашени. Однадеж се променија многу работи, метафорички кажано се промени играта. Наша несреќа е тоа што наместо вистински лидери и идеолози, за овие 17 години "ни се паднаа" најобични лешинари и предатори, кои нè претворија во лесен плен за оние кои нè гледаат само како можност за профит во секоја смисла на зборот. Токму заради таа збунетост никој не прашува какви навистина се намерите на ЕУ кон нас. За таа организација знаеме речиси сè, а сè правиме како да не знаеме ништо. Веројатно ние сме единствена земја во која сè уште се зборува за некакви критериуми кои треба да се исполнат за влез во ЕУ. Во една од претходните колумни напишав дека доколку критериумите на ЕУ навистина се почитуваат, тогаш сите земји-членки би требало да бидат суспендирани. На Европејците веројатно им е интересно нашето "верглање" за критериумите, па неодамна ни најавија нови задачи кои неофицијално и индиректно ги дознаваме. Задачите би ги преформулирал во прашања и би ги испратил до сите земји во светот и доколку барем една се пофали дека исполнува 6 од 9 јас и официјално ќе станам поддржувач на членството во ЕУ.

Во ова наша "Одисеја кон ЕУ", јас инсистирам, инсистирам и натаму ќе инсистирам само на едно нешто, а тоа е ние како држава и како народ, интеграцијата во ЕУ да ја гледаме низ призмата на нашите интереси, но притоа отстранувајќи ги сите илузии и дезинформации кои ги имаме за таа т.н. "Ветена земја", на крајот на краиштата, за љубов се потребни двајца, а ние освен декларативни изјави и празни ветувања, ништо од нив не сме добиле.

Можеби е тоа нов вид љубов? Кога Платон си дал за право својата нереализирана љубов да ја прогласи за "Платонска љубов", зошто и ние оваа наша илузија да не ја наречеме "Македонска љубов"?